

Födelsedags- mysteriet

Martin Widmark
Helena Willis

BONNIER
CARLSEN

KAPITEL I

- Ja, må han leva!

Barbro Palm ställer sig upp.

Hon klingar med kniven i glaset. En glittrande diamant hänger i ett halsband runt hennes hals.

Muhammed sitter bredvid Barbro. Han ser så lycklig ut. Och det är inte så konstigt, för det är nämligen hans födelsedag i dag.

Framför honom på bordet brinner ett ljus i en ljusstake.

– Barbro har fått den där diamanten av Muhammed, viskar Maja till Lasse.

I bröllopspresent.

Lasse nickar och sätter sedan fingret för munnen.

Barbro klingar i glaset igen och det blir tyst i den stora matsalen på stadshotellet.

Prästen viskar till Ivy Ros:

– Nu ska Barbro hålla tal.

Ivy Ros ler mot prästen. Sedan klappar hon sin hund som ligger i hennes knä.

– Hör du det Karl-Filip? säger hon. Nu måste vi vara alldeles tysta. Nu ska tant Barbro prata.

Barbro rättar till glasögonen och börjar:

– Kära gäster. Kära Vallebybor.

– Fantastico! skriker plötsligt Dino och kastar slängkyssar till Barbro.

– Schh, viskar polismästaren.

– Lámore,
kärleken! suckar
Dino och fortsätter
med sina slängkyssar.
Jag känner den i luften.

Barbro skakar på huvudet, ler och säger.

– Kära alla ni! Jag skulle vilja ...

Då snyftar plötsligt Ronny Hazelwood till. Alla tittar på ägaren av stadshotellet.

– Ursäkta, säger han.

Ronny tar servett-

en från tallriken.

Sedan snyter han sig högt.

– Det är så ...

så ... vackert.

Tårarna rinner nerför hans kinder.

– Tyst nu, säger

polismästaren. I lagens

namn. Sluta tjuta Ronny! Och du med

Dino och prästen och alla ni andra. Låt

Barbro få tala till punkt.

– Tack Randolph, säger Barbro.

Lasse och Maja tittar på varandra och de har svårt att hålla sig för skratt.

Barbro fortsätter:

– I dag är det en mycket speciell dag.

– Halleluja, skriker prästen, men tystnar genast då polismästaren spänner ögonen i honom.

– För i dag fyller min egen lilla guldsmed femtio år, säger Barbro.

Polismästare Randolph Larsson ställer sig upp. Han viftar med händerna åt de andra. Och snart står alla upp runt bordet. Alla utom Muhammed Karat förstås.

– *Ja, må han leva. Ja, må han leva.*

Ja, må han leva uti hundra år, börjar polismästaren och snart sjunger alla med.

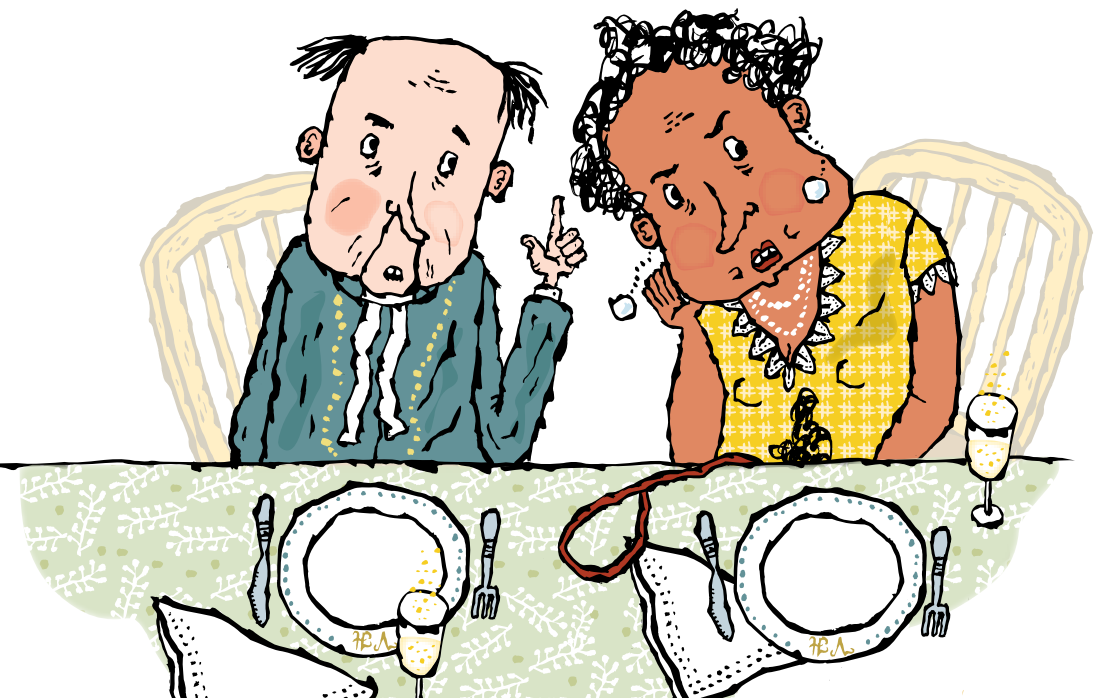
När sången är slut sätter sig gästerna ner igen.

– Amen, säger prästen.

– Åh, tack, suckar Muhammed. Åh, Barbro, mina ögons ljus. Min kamel i öknen. Min stjärna på himlen. Mitt tält i oasen. Min ...

– Ja, avbryter Barbro, och kysser Muhammed på flinten. I dag fyller du femtio år.

– Femtio? viskar Ivy Ros alldeles för högt till prästen. Jag tycker han ser ut som sextiofem. Eller kanske sjuttio. Men det beror nog på de där förskräckliga mustascherna.

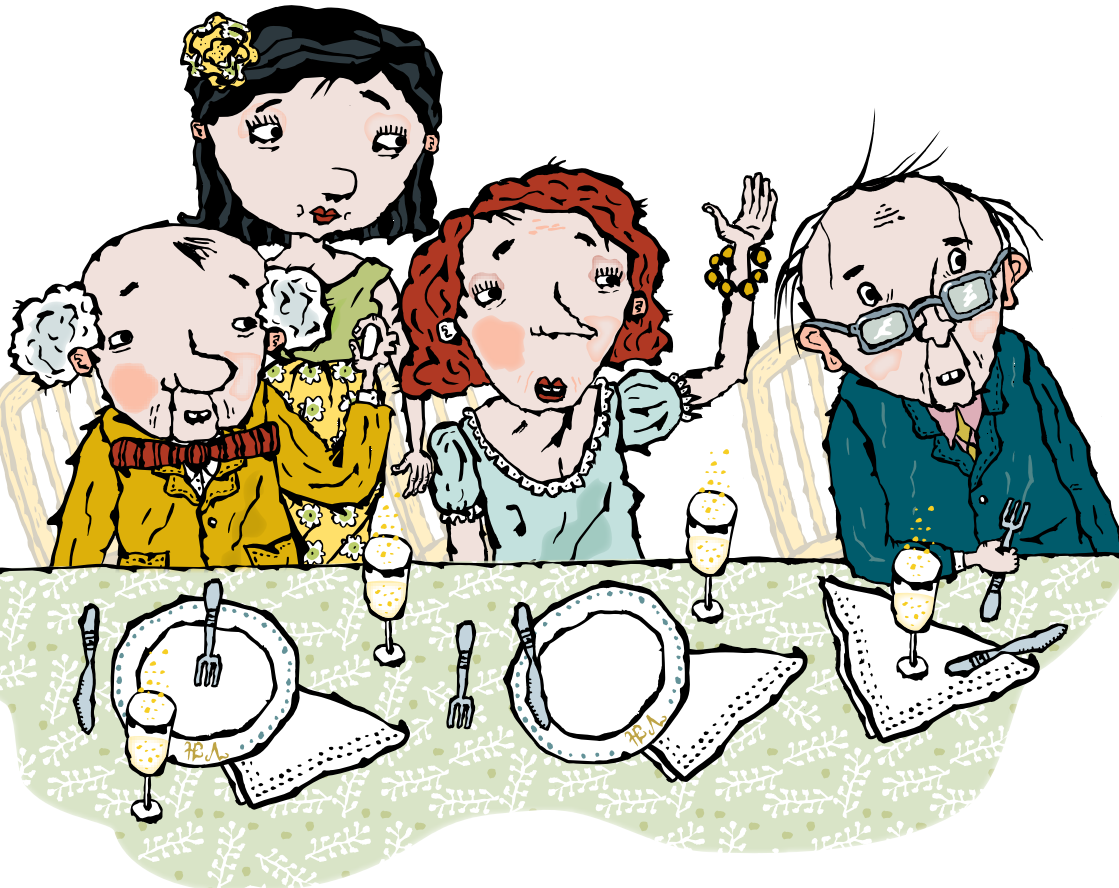

– Vi är alla lika gamla inför Gud,
svarar prästen och nickar klokt.

Barbro låtsas inte höra vad Ivy och
prästen pratar om utan fortsätter:

– Dags att börja med presenterna!
Eller vad säger ni?

– Ja! ropar alla i stadshotellets
stora matsal.

En present till ett russin

-Men, säger Muhammed Karat.
Jag har ju redan fått mina presenter!

Han tittar förvånat på Barbro som ler listigt tillbaka.

– Den här kvällen är faktiskt full av överraskningar, säger hon finurligt.

– Vad har du nu hittat på då? frågar Muhammed med tindrande ögon.

Barbro nickar hemlighetsfullt mot dörren som leder ut till köket. Så säger hon:

– Det är bara jag och mina tre medhjälpare där ute som vet vad som ska hända i kväll.

Muhammed förstår inte vad Barbro menar. Han tittar på presenterna som ligger på ett bord intill.